

Arrest

nr. 162 398 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen en zijn gemotiveerd als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.09.2011 met aanvulling op 13.09.2011 werd ingediend door:

*R(...), M(...) A(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats óf de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat Dhr. M(...) K(...) H(...), van Belgische nationaliteit, zijn vader is ingevolgde de adoptie. Betrokkene toont echter niet aan dat Dhr. M(...) zijn adoptievader is. Hij legt enkel een voogdijakte voor.

Dit kan dus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is.

Betrokkene haalt aan dat hij lessen volgt. Het feit dat hij hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ten slotte haalt betrokkene aan dat Dhr. M(...) K(...) H(...) moreel en financieel instaat voor hem. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene zijn beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

Tweede bestreden beslissing:

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van H(...), S(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R(...), M(...) A(...) geboren te G(...) (...), nationaliteit Pakistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij dat zij geen bijzondere omstandigheden heeft laten gelden die rechtvaardigen dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in België heeft gedaan. Zij stelt dat het feit dat verzoekers adoptievader de nationaliteit heeft geen buitengewone omstandigheid is. De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden die het moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ze moeten een aanvraag met andere woorden niet onmogelijk maken. Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden invoeren. In casu is dit het geval om de volgende redenen. Wat bijzondere omstandigheden uitmaakt dient beoordeeld te worden in het licht van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. In casu bestaat er een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoeker en zijn adoptieve familie. De dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Gezien er een gezinsleven bestaat diende er nagegaan te worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om dit gezinsleven te handhaven wanneer blijkt dat er hinderpalen zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten. In casu bestaat er een wettelijke verplichting voor de Belgische Staat om dit gezinsleven te handhaven op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, evenals een positieve verplichting bij hinderpalen om dit gezinsleven elders verder te zetten. De dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in vergelijking met de belangen voor de Belgische Staat om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld. Verwerende partij neemt in de bestreden beslissing geen enkele motivering op waarom het feit dat verzoekers adoptievader Belg is geen bijzondere omstandigheid zou uitmaken. Ze stelt enkel dat het niet zo is. Dit kan bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering genoemd worden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het gezins- en familieleven van de vreemdeling. In casu blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze dat de dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker. De bestreden beslissing werd ook met betrekking tot (de impact op) verzoekers gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook

de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

2.3. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In de aanvraag die tot deze beslissing heeft geleid, werd het volgende aangevoerd. Voor een goed begrip van het hierna geciteerde moet erop worden gewezen dat de aanvraag werd ingediend door de heer M.K.H.-verzoeker in het citaat- namens de huidige verzoekende partij:

“Dat verzoeker de Belgische nationaliteit heeft van Albanië en sinds geruime tijd in België verblijft (stuk 1);

Dat verzoeker ingevolge de adoptie de vader is van het kind M.A.R., geboren te Islamabad op 04.01.1995 dat de Pakistaanse nationaliteit heeft (stuk 3);

Dat dit kind eveneens werd geadopteerd door de echtgenote van verzoeker S.M. die eveneens in België verblijft (stuk 5) ;

Dat dit kind momenteel in België verblijft bij verzoeker en zijn echtgenote ;

Dat dit kind vanaf 02.05.2011 de lessen volgt (stuk 4) ;

Dat verzoeker ook moreel en financieel instaat voor dit kind en het kind verblijft ook bij verzoeker en zijn echtgenote S.M. geboren op 01.01.1965 (stuk 5)

2. In rechte

Voorafgaandelijk

Ten bewijze van de identiteit van het kind M.A.R., brengt verzoeker het paspoort bij van het kind (stuk 2).

Het kind M.A.R. heeft als vader verzoeker met de Belgische nationaliteit zodat dit kind gerechtigd is een verblijfstitel te bekomen in België;"

In de mate dat de verzoekende partij wil laten gelden dat er ten onrechte niet formeel zou zijn gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat zij in haar aanvraag deze bepaling zelf onvermeld heeft gelaten. De verwerende partij is er enkel toe gehouden te antwoorden op de elementen die door de aanvrager te berde werden gebracht.

Verder moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing slechts partieel leest waar zij betoogt dat er een gezins- en privéleven bestaat tussen hemzelf en zijn adoptievader en dat er geen enkele motivering te vinden is waarom het feit dat verzoekers adoptievader Belg is geen bijzondere omstandigheid zou uitmaken.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"Betrokkene haalt aan dat Dhr. M(...) K(...) H(...), van Belgische nationaliteit, zijn vader is ingevolgde de adoptie. Betrokkene toont echter niet aan dat Dhr. M(...) zijn adoptievader is. Hij legt enkel een voogdijakte voor.

Dit kan dus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen meerderjarig is."

En

"Ten slotte haalt betrokkene aan dat Dhr. M(...) K(...) H(...) moreel en financieel instaat voor hem.

Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene zijn beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid."

De band met de heer M.K.H. wordt dus niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid omdat (i) verzoeker niet aantoonst dat de betrokkene zijn adoptievader is, (ii) verzoeker meerderjarig is en (iii) verzoeker niet aantoonst dat de voormelde persoon moreel en financieel instaat voor hem. Verzoeker, die geen concrete argumenten aanvoert tegen deze beoordeling, toont dan ook geenszins aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd over de elementen die hij aanvoerde met betrekking tot de band met de heer M.K.H., noch dat hierover niet op afdoende, kennelijk onredelijke, onevenredige of onzorgvuldige wijze zou zijn geoordeeld.

2.4. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, betreft, en de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

De verwerende partij moet, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de samenlezing van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de thans eerste bestreden beslissing, met het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven dat verzoeker had aangevoerd. Een schending van deze bepaling is derhalve niet aannemelijk gemaakt, temeer nu verzoeker kennis heeft van de door de verwerende partij gemaakte overwegingen.

Rest nog de vraag, specifiek in het kader van de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, of de verwerende partij gehandeld heeft conform artikel 8 van het EVRM.

Niettegenstaande hiervoor reeds werd gesteld dat de verwerende partij er in casu niet toe gehouden was uitdrukkelijk te motiveren over artikel 8 van het EVRM, zijn haar beschouwingen in de eerste bestreden beslissing wél pertinent in het licht van de vereisten van deze bepaling. Immers, opdat iemand er zich op zou kunnen beroepen, moet hij eerst en vooral blijk geven van het feit dat er wel degelijk een beschermenswaardig gezins- of familieleven bestaat tussen de betrokkenen.

Daargelaten de vraag of de ingeroepen adoptieband is aangetoond, moet worden vastgesteld dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker meerderjarig is en dat verzoeker dan wel beweert dat de heer M.K.H. moreel en financieel voor hem instaat, maar dat hij dit op geen enkele wijze aantoon. Gelet op het feit dat verzoeker tegen deze vaststellingen geen enkel concreet verweer voert, volstaan deze vaststellingen om te oordelen dat geen schending is aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, omdat eruit geen beschermenswaardige gezinsband, zoals geïmagineerd in deze bepaling, blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS